

KATKA MÍKOVÁ
VĚZEŇSKÁ
VYCHOVATELKA

za katrem

HISTORKY, CO UTEKLY Z BASY

Za katrem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Katka Míková

Za katrem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Za kátre

Katka Míková

 P R E S S

© Kateřina Míková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5364-2

ISBN e-knihy 978-80-264-5392-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5393-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5374-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Obsah

Prolog	5
Cesta za katr	7
Za katrem	35
Cesta zpátky na svobodu	159
Pár slov na závěr	185
Malý pomocný slovníček	190
Výrazy z basy	194
O autorce	199

V knize jsou prezentovány pouze zkušenosti a názory autorky,
nikoli stanoviska Vězeňské služby České republiky.

PROLOG

„Když jsem byla malá, chtěla jsem být princezna,“ prohlásila moje nejlepší kamarádka a se známým, uchu lahodícím lupnutím otevřela láhev sladkého bílého vína, „no a podívej se na mě dneska. Jsem jako ta macecha ze Sněhurky!“

„Možná spíš Cruella... Anebo ta mrcha z Alenky v říši divů. Víš? Ta Srdcová královna! Úplně tě slyším, jak na někoho hulákáš – „Utnout hlavu!!!““, oponuju jí a snažím se co nejvěrněji napodobit způsob mluvy jedné z mých oblíbených filmových postav. Kysle se na mě usměje, na půl pusy pronese něco v tom smyslu, že mě taky miluje a zhluboka se napije vína. Rovnou z lahve. Předpokládám, že takhle nějak se beze slov říká, že váš den stál za hovno. Dneska na to ale má plné právo. Nečekaně ji totiž propustili z její milované, vysněné práce pro nadbytečnost, a tak je před ní složité období hledání nového zaměstnání. Znáte to – poslední přijdete, první odcházíte.

Kdyby byla tou princeznou, o které snila jako malá holčička, tyhle problémy by pravděpodobně řešit vůbec nemusela.

K našemu rozhovoru o Srdcové královně se vracím později večer, když už ležím v posteli. Pamatujete si ještě, čím jste chtěli být, když jste byli malí? Čím vším jsem vlastně chtěla být já? Je to tak dávno, že mám pocit, jako by to bylo v jiném životě.

Za katrem

Určitě jsem chtěla být veterinářkou, ale tenhle sen se tak nějak rozplynul, když jsem zjistila, že bych musela zvířata i usmrcovat, nedej bože, pitvat. No a starat se o pavouky, myši a další havěť? To by asi taky neklaplo!

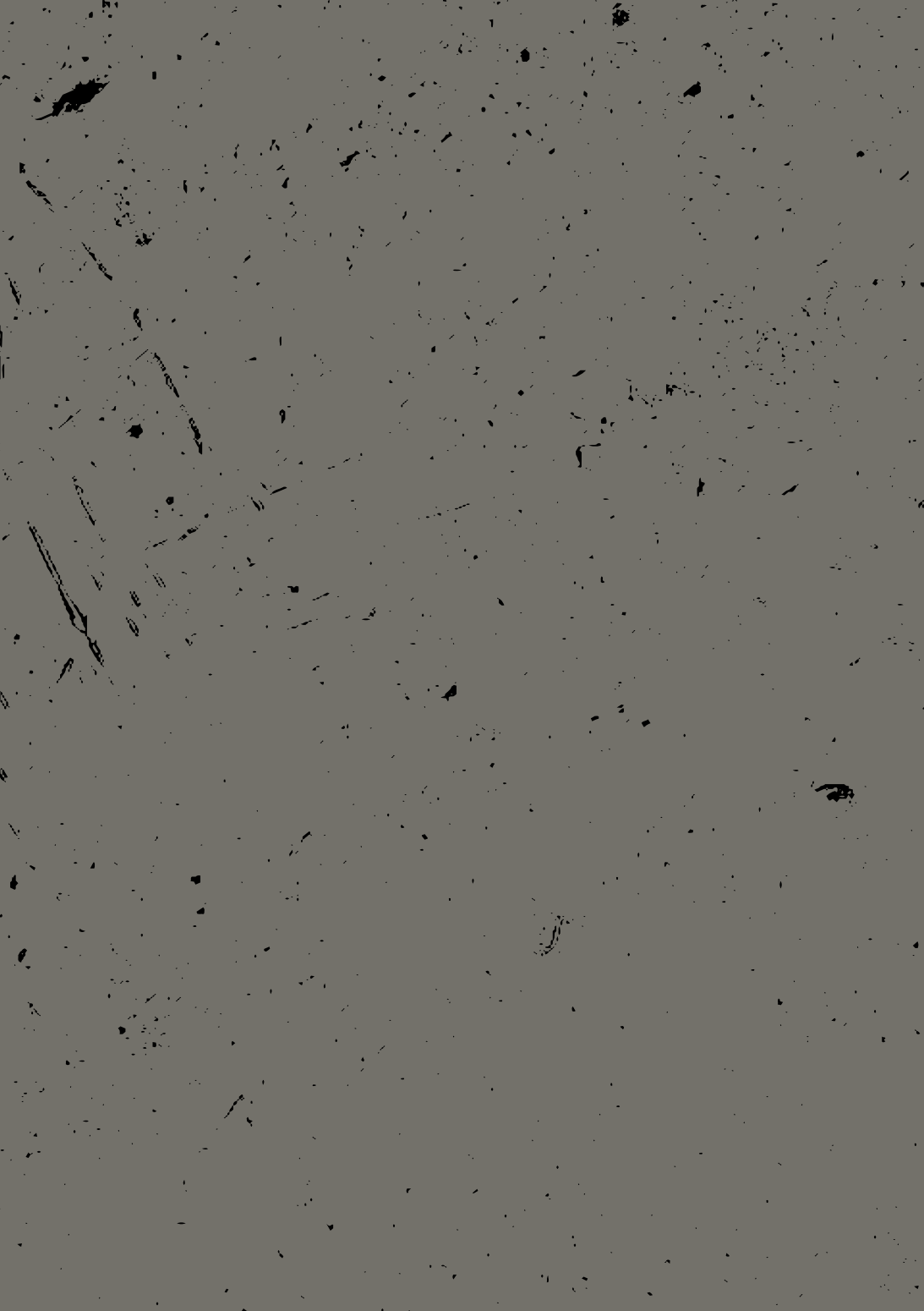
Za své vzal i další můj sen, že ze mě bude doktorka. Zjistila jsem totiž, že jaksi nezvládám pohled na krev. K tomu vedla především moje zkušenost s vytíráním litru a půl krve z podlahy, ale to je zase jiný příběh.

Pak si pamatuji, jak jsem toužila po tom být klempíř. Strašně se mi to slovo líbilo. Jenže mám strach z výšek a nějak jsem to celé nedomyslela. Především jsem prostě a jednoduše neměla ani ponětí, co vlastně takový klempíř dělá. Chvilí jsem uvažovala i o tom, že budu knihovnice, ale ani to nakonec nevyšlo, vlastně už ani nevím proč.

Pak přišel zlom a přede mnou se zcela jasně zjevil můj nový životní cíl – jednou skončím v kriminále!

cesta za kačr

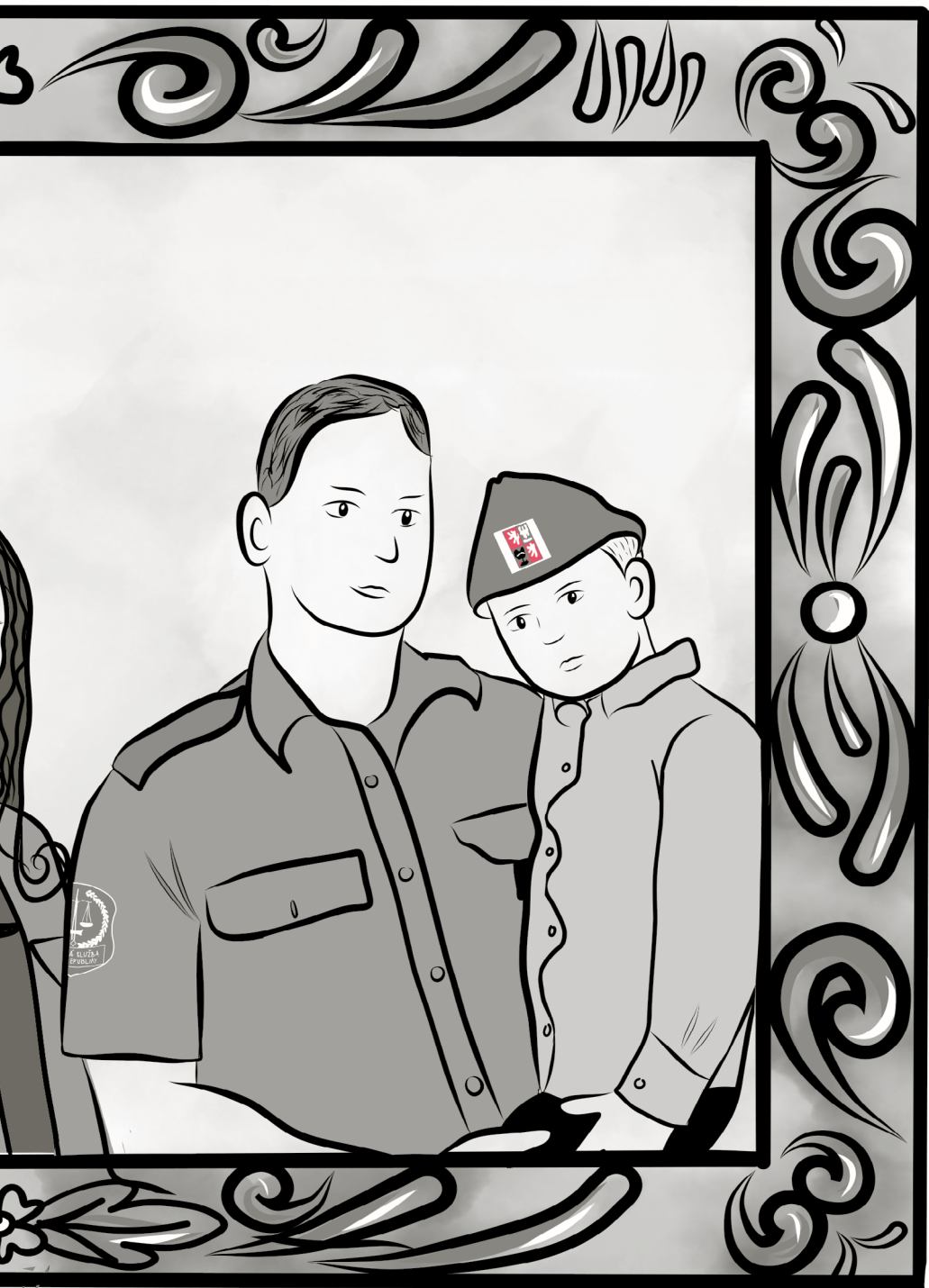

Moje touha pracovat ve vězeňství mohla některým lidem připadat jako rozhodnutí jedné mladé, hloupé holky, učiněné z rozmaru a bez rozmyslu. To ale nebyla pravda. Šlo vlastně o takové vábení sirény. Může se člověk reálně narodit s nějakými předpoklady pro určitý druh povolání? Já jsem přesvědčená o tom, že mně se to stalo. Hned vám vysvětlím proč.

Víte, jak vám občas nějaká starší, unavená učitelka ve škole řekla, že rostete pro kriminál? Já si myslím, že jsem se pro něj narodila. Pocházím totiž z rodiny, která má dlouholetou tradici pracovníků ve vězeňství – a to ať už příslušníků, nebo občanských zaměstnanců. Jsem vlastně zástupce třetí generace. Ve vězení pracoval už můj děda – tehdy ještě u Sboru nápravné výchovy. Můj táta strávil ve vězení taky nějaký ten rok (přesněji něco málo přes dvacet). Nejprve pracoval jako příslušník a později byl vychovatel. Byl to vlastně on, kdo mě svými historkami přivedl na myšlenku, že i mně by se práce v kriminále mohla líbit.

Vězeňství jako takové je pro mě od útlého dětství denní realitou a nikdy mi nepřišlo divné, proč se na mě lidi dívají soucitně, když jim řeknu, že tatínek je ve vězení. Stejně tak jsem dlouho nechápala, proč si od mamky odsedali cizí lidé v autobuse, když jsme potkali nějakou její známou a ta se zeptala: „Tak co manžel, pořád v kriminále?“

A mamka jen s úsměvem odpověděla: „Jojo, pořád.“ Prostě byla zvyklá a smířená – ostatně i ji vychoval bachař.

Dost podobné to dneska mají moje děti. I ony na otázku: „Kde je tatínek?“ odpovídají: „Ve vězení!“ I pro ně je to naprosto běžná a samozřejmá věc. Stejně jako kdysi moji rodiče se mnou, i my s našimi dětmi o manželově práci mluvíme otevřeně, a tak vědí, že jejich táta pracuje někde, kde hlídá darebáky, aby zůstali, kde jsou, a nemohli nikomu dál ubližovat.

Nejstaršímu synovi se jednou dokonce stalo, že byl svou učitelkou ze školky obviněn ze lži, když jí řekl, že má maminku ve vězení. Kdybych tam byla, logicky bych ho přece nemohla vyzvedávat, argumentovala mi. Vůbec ji nenapadlo, že tam, na rozdíl od darebáků, nejsem zavřená. No dobrá – možná jsem vlastně zavřená stejně jako oni, ale já mám téměř stoprocentní jistotu, že mě na konci pracovní doby pustí domů, stejně jako několik desítek mých kolegů, kteří svůj profesní život zasvětili práci ve vězení a napravování lotrů.

Když jsem byla malá, často se u nás děly věci, které by byly v jiných rodinách považované za zvláštní. U nás to ale bylo úplně normální. Třeba když k nám přišli dva pracovníci z montážní firmy předělat v celém bytě žaluzie. Ten jeden po tátovi pořád pokukoval, pak už to nevydržel a povídá mu: „Já si nemůžu pomoci, já vás prostě odněkud znám!“

„To je jednoduchý... Buď jsem vám někdy prodal auto... Nebo jsi u mě seděl,“ odtušil táta nevzrušeně.

„Jééé... Dobrý den, pane vychovateli!“

Nevím jak vy, ale já si myslím, že by některé firmy měly výběru svých zaměstnanců věnovat větší pozornost... Nepřipadá vám děsivé, kdo všechno může oficiálně přijít k vám domů? Nemáte zač!

Jindy jel táta z donucení na svatbu našeho vzdáleného příbuzného. Hned po vystoupení z auta se na něj s nadšením vrhli tři chlápci, kteří u něj seděli – podle mamky, ale jejich radost z opětovného shledání rozhodně nesdílel.

To se děje vlastně dodnes. Já jsem jeden čas pracovala jako dobrovolnice v azylovém domě pro bezdomovce a moje maminka pak prohlásila, že s námi opravdu nebude nikam chodit – na mě se tehdy ve městě vrhali lidi bez domova a na tátu ti bez morálního kompasu.

Dodnes si mamka občas posteskuje, že v každé normální slušné rodině se dědí nějaké normální slušné zaměstnání, jako jsou právníci, doktoři nebo architekti. Jenom u nás jsou to bachaři. Jenže jak to asi může dopadnout, když během svého dětství neustále posloucháte veselé historky z kriminálů a půlce zaměstnanců vězeňské služby z kraje říkáte teto nebo strejdo? To vám pak moc jiných možností nezbyvá. Podstatné je potom už jenom to, na které straně katru skončíte.

Co by vlastně měl člověk splňovat pro to, aby mohl pracovat ve vězení? Moc toho dohromady není – musí mít odpovídající vzdělání, potřebné osobnostní předpoklady a čistý trestní rejstřík. Ale spoň pokud chce být civilní zaměstnanec. Na uniformu jsem si já osobně nikdy zuby nebrousila. Jednak si myslím, že bych nezvládla fyzické testy (protože utíkat, když mě nikdo nehoní, mi připadá jako naprostý nesmysl), a jednak mi nesluší modrá. A to je rozhodně ten zásadnější argument.

No, a když tohle všechno splňujete, stačí si pak už jenom počkat na náborový inzerát, projít výběrovým řízením a jste tam. Zní to jednoduše, že? Občas si ale uchazeči i na těchto základních požadavcích vylámou zuby.

Za katrem

Přestože jsem tomuhle snu přizpůsobila svůj studijní a do určité míry i osobní život, moje cesta do vězení nebyla úplně přímá. Nelituju ale ani jediné odbočky, která mě na mojí cestě potkala.

Už na konci základní školy jsem byla rozhodnutá, že ze mě jednou bude speciální pedagog, a proto jsem si vybrala takovou střední školu, která měla tenhle předmět v osnovách. Hned v polovině prvníku jsem měla možnost se poprvé podívat do vězení. Tehdy si mě vzal pod křídla můj táta a ukázal mi, jak to tam chodí. Strávila jsem svoje první Vánoce v base a doslova mě to uchvátilo. Vnímala jsem to prostředí jako důvěrně známé – tolik už jsem toho o něm slyšela a konečně jsem se tam mohla podívat. Líbil se mi ten řád, který ve věznici panoval. To, že všechno bylo jasně dané. Pokud se člověk držel zákonů a nařízení, prakticky nemohl udělat chybu. V neposlední řadě to je místo, kam se člověk jen tak nedostane, a to mu dodává určitou auru tajemnosti. Platí to i v případě, kdy jste slyšeli víc historek, než byste uměli spočítat.

Z té doby si také pamatuji jeden ze svých prvních rozhovorů s odsouzeným. Konkrétně se jednalo o vraha, který zabil svou ženu. Zajímalo mě proč a ptala jsem se na to táty. Ten mi doporučil, abych šla a zeptala se ho sama. A tak jsem šla.

„A můžu se vás zeptat, proč jste vlastně zabil svoji ženu?“

„No proč... To je jednoduchý, paní vychovatelko!“

„To jsem tedy napnutá...“

„Protože mě prostě srala!“

A bylo to. Tehdy jsem opravdu definitivně pochopila, že práce ve vězení je něco, co určitě chci v budoucnu dělat.

Po střední škole jsem šla studovat svou vysněnou speciální pedagogiku na vysokou školu a vybrala jsem si obory věnující se poruchám

chování a mentálnímu postižení. To je do kriminálu naprosto ideální kombinace, protože člověk pokryje jak odsouzené, tak kolegy.

Jednou mě hodně pobavila paní doktorka u vstupní prohlídky do zaměstnání. Ptala se mě, jaké vlastně má moje vzdělání uplatnění, a když jsem jí to ve zkratce vyjmenovala, pousmála se a prohlásila: „To je vlastně tak trochu alternativa hrabání se ve střevech, že?“

Problematické vězeňství jsem zasvětila i svou diplomovou práci – zabývala jsem se tehdy vzděláváním mladistvých odsouzených a v rámci výzkumné části své diplomové práce objela několik věznic, ve kterých v té době mladiství vykonávali svoje tresty.

Osud tomu ale chtěl jinak, a tak jsem ještě při magisterském studiu nastoupila jako učitelka do školky a pár let pracovala s dětmi. Nepřipadala jsem si tam ale dostatečně užitečná, proto jsem odtamtud po čase odešla a nastoupila do dětského domova, kde jsem problematiku vězeňství poznala zase z trochu jiné perspektivy – prostřednictvím několika dětí, které měly jednoho nebo oba rodiče ve výkonu trestu, a tak skončily v ústavní výchově. Zejména proto, že neměly nikoho blízkého, kdo by se o ně mohl postarat. Někdy se stalo, že když si rodič svůj trest odseděl, vrátily se k němu zpět. Jindy už bohužel v děcáku z nejrůznějších důvodů zůstaly.

Potom taky skrze ty děti, které byly oběťmi trestné činnosti svých rodičů. Ti pak velice často také končili ve vězení a někdy byli i zbaveni rodičovských práv.

Měla jsem tam opravdu šílené případy týraní a zneužívání dětí – jednou nám třeba přivezli ani ne dvouletou holčičku s popáleninami od cigaret. Já jsem v té době měla doma stejně starého syna a celou cestu domů jsem v autě probřečela. Říkala jsem si, co za člověka může takovým strašným způsobem ublížit vlastnímu dítěti.

Za katrem

Postupem času, po pár letech v děcáku, jsem zjistila, že v tomhle systému velice často dostanou přednost potřeby a práva rodičů (a to i když jsou sebehorší) před potřebami dětí. Ztratila jsem víru v to, že moje práce má smysl, který jsem v ní tak zoufale potřebovala najít. Myslím, že jsem pomalu, ale jistě začínala cítit, že pokud to takhle půjde dál, syndrom vyhoření mě nemine. Opravdový zlom u mě nastal v okamžiku, když dětem z mojí skupiny soud zrušil ústavní výchovu a vrátili je do péče matce, která jim předtím ubližovala. Jenom proto, že si o to požádala. Nikdo nebral ohledy na bezpečnost a potřeby těch dětí.

Někdy v té době mi, při hledání nového místa, padl do oka nábo-rový inzerát nedaleké věznice. Po pár dnech přemýšlení mi došlo – kdy jindy, když ne teď. Všechny okolnosti se nakonec sešly přesně tak, jak měly, a konečně jsem se dočkala svého velkého dne – pohovoru na personálním oddělení ve věznici.

Zajímalo by vás, jak vlastně práce ve vězení vypadá a jak ji prožívala jedna obyčejná vychovatelka, která se nikdy nebrala moc vážně?

Pokud jste si na tuhle otázku odpověděli ano, tahle knížka je přesně pro vás. Přiblížím vám zážitky z jednoho konkrétního kriminálu pro odsouzené muže, které soud poslal do věznice s ostrahou. Převážně jsem pracovala ve vysokém stupni zabezpečení – tedy s žádnými zlatíčky. Možná to budu popisovat trochu jinak, než byste čekali – tohle totiž není žádná odborná publikace. Jsou to moje osobní zkušenosti a dojmy, které ve mně tahle práce zanechala. Kdo ví, třeba vás naladím na stejnou vlnu a jednou taky skončíte za katrem.

Asi nikdy nezapomenu na ten moment, kdy jsem poprvé zastavila na parkovišti před věznicí a měla jsem možnost si ji prohlédnout v celé její „kráse“. Asi to bude i tím, že díky uzavírce, způsobené opravou silnice vedoucí přímo k vězení, jsem nejdřív několikrát zoufale obkroužila celou oblast, a nakonec jsem byla časovou tísní nucena vjet do zákazu vjezdu a, světe, div se – vyloupila jsem se přímo tam, kam jsem se celou dobu potřebovala dostat. Docela vtipné je, že jsem se do kriminálu vlastně dostala díky porušení pravidel, stejně jako většina jeho osazenstva. I když v mém případě to bylo „jen“ porušení pravidel silničního provozu. Vy to na mě ale nikomu neřeknete, že ne?

První lustrace občanského průkazu, první uložení věcí do skříňky na bráně a první čekání na někoho, kdo se mě ujme, abych mohla absolvovat svůj pohovor.

Na starosti mě dostal přímo vedoucí personálního oddělení. Byl to menší, obrýlený chlapík, kterému už pomalu ustupovaly vlasy a začalo se objevovat pivní bříško. Mluvil tiše a občas jsem měla problém poznat, jestli se mě na něco ptá nebo mi větu oznamuje. Později jsem zjistila, že v kriminále začínal jako dozorce a upřímně jsem si ho v uniformě nedokázala vůbec představit.

Dozvěděla jsem se, že z hlediska vzdělání jsem ideálním kandidátem (aby taky ne, pracovala jsem na tom velice systematicky), jen je ještě potřeba, abych prošla psychotesty.

Teprve potom se mě zeptal, proč chci ve vězení pracovat a jestli si vlastně vůbec umím představit, co mě čeká. Z jeho tónu a výrazu jsem pochopila, že mě má za naivní husu, co si myslí, že změní svět. Nevěděl ale jednu velice důležitou věc, a to, že mě vychoval „bývalý“ bachař, který po odchodu do civilu dělal v kriminále několik dlouhých let právě vychovatele. Bývalý je v uvozovkách schválně. Jednou bachař, vždycky bachař – tahle práce se člověku zažere pod kůži a nezabývá se toho ani dvacet let po tom, co už ve vězeňství nepracuje. Osobně si myslím, že pro lidi, kteří v kriminále dělají dvacet a více let, by měla být nějaká speciální diagnóza definovaná Světovou zdravotnickou organizací.

V kostce jsem mu tedy vyjmenovala, co zhruba vychovatel ve vězení dělá. Byl očividně zaskočený, zaklapl desky s popisem pozice a usmál se na mě. Vlastně poprvé za celý pohovor. Protože pochopil, že vím. Popřál mi hodně štěstí u psychotestů, na které mě hned objednal, a prozatím jsme se rozloučili.

Vlastně jsem při pohledu zpátky docela překvapená, že se mě od práce ve věznici nesnažil odradit. Měla jsem totiž možnost mluvit s několika ženami, které chtěly, stejně jako já, pracovat ve věznicích pro odsouzené muže na pozici vychovatelek nebo speciálních pedagogek, a bylo jim personalisty jemně naznačeno, že tahle práce není tak úplně pro mladé holky. Že si určitě najdou nějaké lepší zaměstnání, které se pro ně bude víc hodit. Z toho vyplývá jediné. Náš personalista mě už tehdy nepovažoval za mladou holku. No, co se dá dělat.

Psychotesty byly pro mě osobně zajímavou zkušeností. Nebylo to poprvé, co jsem je absolvovala – před nástupem do dětského domova jsem na nich byla také, takže jsem byla víceméně v klidu. Tyhle se ale přeci jen výrazně lišily, a to jak formou, tak obsahem.

Ten den jsme se v jedné malé místnosti v Praze sešli tři uchazeči – já, jeden chlapík středního věku, který se ucházel o pozici dozorce, a asi padesátiletá paní, chystající se na kariéru sociální pracovnice.

Samotný test se skládal ze dvou částí – vyplnění papírového dotazníku s poměrně velkým množstvím otázek a následně pohovoru s milou, mladou psycholožkou.

Že jsem všechno zvládla a v testu uspěla, jsem se dozvěděla hned na místě, bezprostředně po docela příjemném pokení a v mém doporučení pro věznici bylo napsáno, že jsem vhodnou personální rezervou na pozici speciálního pedagoga (leč na to u nás po dobu mého působení nikdo nebral zřetel, bohužel). Taky tam byla napsaná věta, kterou si jednou nechám vytesat na náhrobek – „Nemá problém s respektováním autorit, pokud je považuje za kompetentní.“ Myslím si, že to o mně říká naprosto všechno. Můj vedoucí z věznice by tuhle větu jistě podepsal v plném rozsahu.

Po všem tom čekání potom stačilo už jenom jedno razítko, jeden podpis a bum – můj sen se pomalu, ale jistě stával skutečností.

Brána věznice se pro mě na pozici zaměstnance otevřela poprvé v nejkratším měsíci v roce. Byla jsem trochu nervózní, hodně zvědavá na kolegy, přiměřeně zvědavá na odsouzené a to, jak budu dlouhodobě snášet prostředí a realitu vězeňského života. Byť jsem o něm věděla leccos, sebelepší teoretická příprava ani sebevtipnější historky nebo krátkodobý pobyt na praxi vás prostě nedokáží plně připravit na ten skutečný, opravdový život v base.

Dostala jsem kartičku, která mě prozatímne opravňovala ke vstupu do střežené části věznice, než pro mě vyrobí oficiální služební průkaz. Zcela nečestně a nesportovně mě na něj, bez předchozího upozornění, vyfotili hned ten první den, co jsem nastoupila – zlatá fotka na občance, to vám povím. Dali mi klíče od kanceláře, podepsala jsem spoustu papírů o bezpečnosti a už ani nevím o čem ještě, prošla společně s dalšími nastupujícími kolegy – všemi v uniformě – rychlým a intenzivním školením o pohybu ve věznici a o zásadách bezpečného chování a byla konečně připravená na svůj velký nástup. Poprvé jsem tak mohla projít bezpečnostní kontrolou jako zaměstnanec Vězeňské služby České republiky a vstoupit tam, kam málokdo vchází s nadšením a rád. Alespoň pokud si tam každý den před šestou ráno nepřijde zcela dobrovolně vydělat nějaké peníze. U mnohých ze svých kolegů jsem měla pocit, že ani u nich to tak úplně neplatí.

Pokyny od strážní služby na bráně před střeženou částí věznice jsem se snažila splnit s vážnou tvář. Pravdou ale je, že jsem se musela hodně přemáhat, abych na otázku – „Alkohol, drogy, zbraně?“ – neodpověděla – „Děkuji, mám všechno.“ Mladý, službu konající příslušník totiž vypadal, že ráno spolknul pravítko, a že když se rozdával smysl pro humor, neměl zrovna čas stoupnout si do fronty. No a můj divnohumor přeci jen taky není pro každého.

Nejprve jsem musela odložit všechny svoje osobní a kovové věci do nachystaného košíčku. Potom jsem byla vyzvána, abych prošla detekčním rámem. Vypadá v podstatě jako futra od dveří. Jakmile jím projdete a máte u sebe něco kovového nebo elektronického, rozpípá se, a tak upozorní strážní službu, že je něco v nepořádku. Často se to stává u pásků, bot, hodinek, nebo když si třeba v kapse zapomenete drobné. Košík s mými věcmi projel rentgenem, a když bylo všechno zkontrolováno, už nic nebránilo tomu, abych se konečně ocitla za velkou železnou branou.

Za branou, kde neplatí běžná pravidla společenských konvencí. Kde skončila celá řada snů a plánů (i když většina těch plánů byla v rozporu se zákonem, to zase jo). Kde se často setkávají lidé, kteří by se ve volné přírodě jeden druhému vyhnuli velkým obloukem a tady musí žít společně na pár metrech čtverečních, často i několik let a nemají kam utéct. Anebo jako mají, ale úplně se to nedoporučuje.

Kde to, co není povoleno, je zakázáno – na rozdíl od zbytku světa, kde to platí přesně naopak.

IV.

Co ve svém vyprávění rozhodně nemůžu vynechat, to je nástupní kurz. Je povinný pro všechny nastupující zaměstnance a příslušníky, a to bez výjimky. Je tedy nedílnou součástí nejen mojí cesty za katr, i když ve skutečnosti probíhá až tak po dvou, třech měsících, kdy už člověk ve věznici normálně pracuje. Alespoň u civilních zaměstnanců to tak bývá.

Je to vlastně úplně jednoduché – chceš dělat v kriminále – musíš na kurz. Ten trvá sedm týdnů (u příslušníků je podstatně delší, u správních zaměstnanců zase o dost kratší) a probíhá na Akademii Vězeňské služby ČR ve Stráži pod Ralskem. Tam se také v průběhu trvání pracovního nebo služebního poměru ve věznici jezdí na další kurzy a školení, kterými musí zaměstnanci pravidelně procházet.

Co vám budu povídat o návratu do studentských let na prahu třicítky... Výborný to bylo. Od pondělí do pátku každé dopoledne a část odpoledne nalívárna ve škole. Tam se učíte všechno, co byste mohli v praxi potřebovat – seznamujete se se zákony a vyhláškami, s penitenciární pedagogikou¹, speciální pedagogikou, psychologii,

1 Zaměřuje se na problematiku výchovy a vzdělávání odsouzených osob ve výkonu trestu odnětí svobody.

s počítačovými programy, ve kterých budete pracovat, učíte se zvládat krizové situace a spoustu dalších zajímavých věcí.

Upřímně musím říct, že mě velmi mile překvapilo, že téměř všichni vyučující byli opravdu profici s mnohaletou praxí. Nikdo neomílal zbytečné fráze z knih, brali to pěkně prakticky a tak, jak to ve skutečnosti je. Jako speciální pedagog jsem byla opravdu spokojená s vysokou úrovní znalostí a celkovou odborností přednášejících.

V rámci kurzu jsme měli možnost navštívit několik věznic a poznat tak rozdíl mezi vazbou a výkonem trestu (i když jen velmi zběžně, v praktických věcech dodneška dost plavu), popovídali jsme si s jedním skvělým vězeňským kaplanem, jeli jsme eskortním autobusem, kterým se přepravují odsouzení (moje nervy, není z něj vidět ven!) nebo jsme chodili na kurz sebeobrany.

Dál to bylo jako na koleji. Bydleli jsme po dvou až čtyřech na pokojích na ubytovně, která už sice zažila lepší časy, ale bylo tam teplo a čisto.

Každý pokoj měl vlastní koupelnu i malou kuchyňku a díky tomu, že bylo kde chladit prosecco, se to celé zvládalo tak nějak líp. Jedinou nevýhodu jsem spatřovala v tom, že z civilních zaměstnanců jsem v tomto termínu jela jediná, a tak jsem musela bydlet s někým, koho jsem dopředu neznala.

A já nemám ráda cizí lidi. Nebo vlastně lidi obecně, abych byla úplně upřímná. Naštěstí jsem ale měla kliku na skvělou spolubydlící, takže i tohle vyšlo na jedničku.

Do školy to bylo pěšky opravdu kousek. Pokud člověk neplánoval oslňovat svým perfektním mejkapem, mohl vstávat zhruba dvacet minut předtím, než zazvonilo na první hodinu, a bez problémů to stihl i se snídání.

I možnosti stravování mi hodně připomínaly studentská léta. Úroveň jídel v místní jídelně byla jen o něco málo lepší, než jak si to pamatuju z menzy. Kdo jste se někdy stravoval v menze, víte, o čem mluvím. Zato kreativita místních kuchařů neznala mezí. Z některých kombinací jídel mám zlé sny ještě dneska... Nebylo totiž vůbec nic divného, když jste si stoupli do předlouhé fronty a v nabídce byla rajska s knedlíkem, po chvíli s těstovinami a vzápětí s rýží. Než jste se dostali na řadu, udělali z ní rajskou polévku s čočkou z předchozího dne.

No schválně – znáte nějakého příslušníka nebo zaměstnance vězeňské služby? Zkuste se ho zeptat, co mu z nástupního kurzu utkvělo v paměti. Myslím, že spousta z nich zmíní právě jídelnu s téměř poetickým názvem Pampeliška. Místo, kde jsme měli na výběr ze tří jídel, která se často lišila jen barvou. Kde se na otázku: „Jaký to je?“, odpovídalo zásadně: „Teplý!“. Kdo ale pampeliškovské vaření přežil, přežije už všechno a je zcela způsobilý k tomu, aby pracoval v kriminále! Byla to mnohem větší zkouška než psychotesty! Velká škoda je, že v současné době už má Akademie svou vlastní jídelnu, takže noví studenti jsou o tenhle nezapomenutelný zážitek ochuzeni. Pobyt ve Stráži tak už nikdy nebude jako dřív. Spolu s Pampeliškou skončila jedna éra, která byla pro mnohé z nás doslova a do písmene nezapomenutelná.

Odpoledne po škole jsme mívali volno, které jsme mohli využít, jak jsme uznali za vhodné. Učili jsme se na závěrečné zkoušky, psali seminární práce, chodili nakupovat, jezdili na výlety do nedalekých měst, do kina, do bazénu a samozřejmě jsme objevovali místní hospody a hospůdky. To byla vlastně asi nejnáročnější a nejdražší věc na celém nástupním kurzu. U piva a vína jsme úspěšně navazovali

kontakty s lidmi z ostatních věznic napříč celou republikou. Já jsem se velmi brzy seznámila se dvěma holčinami z Prahy, a přestože je to už řadu let, s jednou z nich jsem v kontaktu dodnes a myslím, že ji mohu směle označit za svoji kamarádku.

Kromě toho všeho mám se Stráží navždycky spojenou ještě jednu vzpomínku. To, že jsem ze sebe udělala trochu blbku, na tom nic nemění.

Ten samý týden jako já začínala na Akademii i partička sympatáků z Prahy. V rámci seznámení a utužení mezivězeňských vztahů jsme hned první večer vyrazili na pívko. Byl mezi nimi i jeden příslušník, který se mi docela líbil. Jak to tak ale v životě bývá, vůbec jsem ho nezajímala a nesmělý zájem o mě projevoval spíš jeho kamarád. S tím jsme si docela hezky pokecali, a jak večer postupoval a hladina alkoholu v krvi stoupala, najednou měl neodkladnou potřebu se mi svěřit:

„Já ti musím něco říct... Já se jmenuju Dohnal,“ vypadlo z něj, a tak jsem nevzrušeně odvětila: „No to ti gratuluju, já jsem Pokorná!“

„Ty to nechápeš... Jako TEN Dohnal!“ vysvětloval mi trpělivě. Ne že by mi to pomohlo, a tak jsem se už trochu zoufale zeptala: „KDO je krucinál Dohnal?!“, a v tu chvíli všichni u stolu odpadli.

Až do konce kurzu jsem potom měla na talíři, že nevím, jak se jmenuje generální ředitel Vězeňské služby České republiky – v podstatě ten nejvíc nejvrchnější a nejdůležitější ze všech nejvíc nejvrchnějších a nejdůležitějších. Tenhle moc milý chlapík byl totiž jeho brácha. Jestli tohle náhodou čte, moc ho zdravím – samozřejmě toho bratra, nikoli našeho bývalého generálního ředitele, s tím jsem neměla tu čest se potkat osobně.

Velmi milým překvapením pro mě bylo to, že jsem na Akademii potkala svou tajnou lásku z dětství – kluka, se kterým jsem prakticky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Za katrem***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.